

Sygn. akt XV C 486/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku XV Wydział Cywilny w składzie :

Przewodniczący: SSO Ewa Tamowicz

Protokolant: sekr. sąd. Anna Gutowska- Czulik

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2017r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółka Akcyjna w W.

przeciwko K. S.

o zapłatę

1. Oddała powództwo.

2. Zasądza od powoda (...) Bank Spółka Akcyjna w W. na rzecz pozwanego K. S. kwotę 8.873,00 zł (osiem tysięcy osiemset siedemdziesiąt trzy złote) brutto tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank Spółka Akcyjna w pozwie (k. 3-6) skierowanym przeciwko K. S. wnosił o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i zasądzenie od pozwanego kwoty 133 727,22 zł. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu. Wnosił także o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

Na wypadek skierowania sprawy do rozpoznania w postępowaniu zwykłym lub wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty powód wnosił o orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany w dniu 13 stycznia 2012 r. zawarł z (...) Bank (...) S.A. umowę o kredyt gotówkowy (...). Na jej podstawie powód udostępnił pozwanemu kwotę 142 335,79 zł. Pozwany zobowiązał się do spłaty kredytu zgodnie z harmonogramem spłat. W związku z połączeniem (...)i (...)na podstawie art. 492 par. 1 pkt. 1 ksh uchwałą z dnia 25 maja 2015 r. (...) Bank S.A. przejął (...) Bank (...) S.A. i z dniem przejęcia wszedł we wszystkie prawa i obowiązki (...) Bank S.A.

Dalej powód wywiódł, że z uwagi na brak spłat i tym samym nie wywiązywanie się pozwanego z umowy została ona wypowiedziana. Pozwany otrzymując wypowiedzenie umowy został wezwany do spłaty zadłużenia. Z powodu braku spłaty w terminie określonym w wypowiedzeniu zobowiązanie pozwanego z dniem 2 czerwca 2016 r. zostało postawione w stan wymagalności.

Wobec tego, w księgach Banku znajduje się wymagalne zadłużenie z tytułu umowy z dnia 13 stycznia 2012 r. w łącznej wysokości 133 727,22 zł. na którą składają się:

- 114 597,83 zł. – niespłacony kapitał;

- 9 569,93 zł. - odsetki umowne;
- 9 429,46 zł. – odsetki od zobowiązania przeterminowanego;
- 130 zł. – opłaty.

Dalej powód wywiódł, że zadłużenie pozwanego zostało stwierdzone dokumentem urzędowym wystawionym na podstawie art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe. Powód wezwał pozwanego do zapłaty wymagalnego zadłużenia, lecz bezskutecznie.

Pozew został wniesiony w dniu 17 marca 2017 r. (koperta k. 22).

Zarządzeniami z dnia 19 kwietnia 2017 r. (k. 24) i 6 czerwca 2017 r. (k. 31) stwierdzono brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i upominawczym i zarządzono rozpoznanie sprawy w postępowaniu zwykłym.

Pozwany K. S. w odpowiedzi na pozew (k. 41-43) podniósł zarzut przedwczesności skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego z uwagi na brak rozpoznania przez powoda wniosku pozwanego o restrukturyzację zadłużenia z deklaracją dokonywania dobrowolnych spłat. Zarzucił także naruszenie przepisu art. 187 par. 1 pkt. 3 kpc poprzez przyjęcie, że wezwanie do zapłaty stanowi formę podjęcia próby polubownego załatwienia sprawy.

Pozwany wnosił także o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że wielokrotnie podejmował próby wstrzymania wypowiedzenia umowy kredytu i ustalenia warunków restrukturyzacji zadłużenia. Z pierwszym wnioskiem o restrukturyzację zadłużenia pozwany wystąpił w dniu 30 grudnia 2015 r. wnosząc o zastosowanie sześciomiesięcznej karencji w spłacie kapitału i odsetek oraz o wydłużenie spłat do 120 miesięcy. Ignorując ten wniosek powód pismem z dnia 22 lutego 2016 r. doręczonym 26 lutego 2016 r. wezwał pozwanego do zapłaty. Przesyłką doręczoną dnia 12 kwietnia 2016 r. powód przesłał pozwanemu warunkowe wypowiedzenie umowy kredytu wraz z odpowiedzią na wniosek z dnia 30 grudnia 2015 r. informując, że wniosek o restrukturyzację został rozpatrzony negatywnie.

Dalej pismem z dnia 25 kwietnia 2016 r. pozwany zadeklarował wolę spłaty zadłużenia, wnosił o wstrzymanie wypowiedzenia oraz o możliwość dokonania restrukturyzacji. Bank po raz kolejny zignorował wniosek pozwanego i pismem z dnia 9 czerwca 2016 r. doręczonym pozwanemu dnia 13 czerwca 2016 r. wezwał go do zapłaty całości zadłużenia w siedmiodniowym terminie. W odpowiedzi, pismem z dnia 15 czerwca 2016 r. pozwany odwołał się do swego wniosku z dnia 25 kwietnia 2016 r. o restrukturyzację zadłużenia wnosząc o jego rozpatrzenie przez Bank. Pismem z dnia 22 czerwca 2016 r. Bank poinformował pozwanego o negatywnym rozpatrzeniu wniosku. W ocenie pozwanego powód w ogóle nie rozpatrywał wniosków pozwanego, lecz przysyłał pisma potwierdzające z góry przyjęte stanowisko. Pismem z dnia 12 lipca 2016 r. pozwany ponowił propozycję spłat zadłużenia. Potwierdzając wolę dokonania spłaty zadłużenia pozwany wpłacił na rachunek powoda kwotę 4 000 zł.

Pozwany wywiódł, że wystąpienie powoda na drogę postępowania sądowego jest przejawem lekceważenia przysługującego pozwanemu, na podstawie przepisów Prawa Bankowego uprawnienia do składania wniosków o restrukturyzację oraz wykorzystanie pozycji Banku jako podmiotu profesjonalnego w obrocie gospodarczym.

W piśmie procesowym z dnia 9 października 2017 r. (k. 70-73) powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Na rozprawie w dniu 17 października 2017 r. pełnomocnik pozwanego zakwestionował roszczenie powoda, co do zasady i wysokości. Wnosił o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 13 stycznia 2012 r. pomiędzy stronami została zawarta umowa kredytu gotówkowego nr (...) mocą, której powód udzielił pozwanemu kredytu gotówkowego w kwocie 142 335,79 zł. na okres 10 lat.

Strony umówiły się, że Bank może wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej albo w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu. Bank miał zawiadomić kredytobiorcę o wypowiedzeniu w formie pisemnej, listem poleconym.

Dowód: umowa kredytu k. 76-77 akt.

Wnioskiem z dnia 30 grudnia 2015 r. pozwany zwrócił się do powoda o restrukturyzację zadłużenia wynikającego z umowy z dnia 13 stycznia 2012 r. wnosząc o udzielenie karencji na okres 6 miesięcy w spłacie kapitału i odsetek, a po tym okresie o wydłużenie spłaty kredytu do 10 lat – 120 miesięcy. Pismo to zostało przesłane powodowi w dniu 15 stycznia 2016 r.

Dowód: wniosek o restrukturyzację k. 45-47v, dowód nadania k. 45 akt.

Pismem z dnia 22 lutego 2016 r. powód wezwał pozwanego do spłaty wymagalnego zadłużenia z tytułu umowy z dnia 13 stycznia 2012 r. wskazując je w kwocie 12 683,25 zł. i 30 zł. koszt wysyłki pisma. Jako datę powstania zadłużenia wskazano dzień 13 lipca 2015 r. Jako termin zapłaty wskazano 7 dni od daty otrzymania pisma.

Jednocześnie pozwanego poinformowano, że nieuregulowanie zadłużenia może skutkować wypowiedzeniem umowy wraz z żądaniem natychmiastowej spłaty całości zobowiązania, a w konsekwencji wszczęciem postępowania egzekucyjnego.

Dowód: pismo z dnia 22 02 2016 r. k. 48, 78 akt.

Pismem z dnia 4 marca 2016 r. powód, w odpowiedzi na wniosek pozwanego o dokonanie restrukturyzacji zadłużenia, odmówił zmiany warunków kredytowania. W ocenie powoda pozwany nie posiadał dostatecznej zdolności kredytowej dla podjęcia pozytywnej decyzji restrukturyzacyjnej.

Dowód: pismo powoda z dnia 4 03 2016 r. k. 52 akt.

Pismem z dnia 3 kwietnia 2016 r. zatytułowanym: „Warunkowe wypowiedzenie umowy o kredyt gotówkowy/kredyt konsolidacyjny nr (...)” powód wezwał pozwanego do dokonania w terminie 14 dni roboczych, licząc od dnia otrzymania tego pisma, spłaty zaległości, która na dzień jego sporządzenia wynosiła 16 817,17 zł. i 30 zł jako koszt wysyłki pisma, która powstała 13 lipca 2015 r.

Jednocześnie pozwanego poinformowano o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od otrzymania pisma, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Powód oświadczył także, że w przypadku nieskorzystania przez pozwanego z uprawnienia do złożenia wniosku o restrukturyzację (art. 75c ustawy Prawo Bankowe), Bank niniejszym wypowiada umowę o kredyt z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął termin 14 dni roboczych liczony od dnia doręczenia pisma.

Bank oświadczył również, że jeżeli w okresie wypowiedzenia zostanie dokonana spłata całego zadłużenia wypowiedzenie staje się nieskuteczne i umowa będzie kontynuowana na dotychczasowych warunkach.

W imieniu Banku pismo to podpisała pełnomocnik E. S.. Do akt nie złożono udzielonego jej pełnomocnictwa.

Pismo to zostało doręczone pozwanemu w dniu 12 kwietnia 2016 r.

Dowód: pismo z dnia 3 04 2016 r. k.49, 51, 82-81 koperta k. 50, dowód doręczenia k. 84-85 akt.

Pismem z dnia 25 kwietnia 2016 r. pozwany wniósł o wstrzymanie wypowiedzenia oraz o możliwość restrukturyzacji zadłużenia. Wyraził wolę spłaty zadłużenia. Jednocześnie wniósł o wprowadzenie karencji w spłacie kapitału i odsetek na maksymalny okres, wydłużenie okresu kredytowania, obniżenie oprocentowania (marży).

Dowód: pismo z dnia 25 04 2016 r. k. 53-54 akt.

Pismem z dnia 9 czerwca 2016 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty wymagalnego zadłużenia z umowy z dnia 13 stycznia 2012 r. wynoszącego na dzień 7 czerwca 2016 r. kwotę 12 499,36 zł. w terminie 7 dni od daty tego pisma.

Pismo to zostało doręczone pozwanemu w dniu 13 czerwca 2016 r.

Po otrzymaniu tego pisma przez pozwanego ponownie przesłał on powodowi wniosek o restrukturyzację zadłużenia wskazując, że na wniosek z dnia 25 kwietnia 2016 r. nie otrzymał odpowiedzi. Pozwany to pismo przesłał w dniu 16 czerwca 2016 r.

Dowód: pismo z dnia 9 06 2016 r. k. 18, 55, 79, dowód doręczenia k. 20, 80-81, pismo pozwanego z dnia 15 06 2016 r. wraz z dowodem nadania k. 57 akt.

Pismem z dnia 22 czerwca 2016 r. powód poinformował pozwanego, że po szczegółowej analizie podjęto decyzję negatywną w zakresie możliwości zmiany warunków kredytowania. Wskazano, że pozwany nie posiada zdolności kredytowej wystarczającej do podjęcia decyzji restrukturyzacyjnej.

Dowód: pismo powoda z dnia 22 06 2016 r. k.58 akt.

Pismem z dnia 12 lipca 2016 r., doręczonym powodowi w dniu **13** lipca, pozwany ponownie wystąpił o dokonanie restrukturyzacji zadłużenia.

Dowód: pismo pozwanego z dnia 12 07 2016 r. k. 60-61, dowód doręczenia k. 62 akt.

W dniu 19 maja 2017 r. pozwany na poczet zadłużenia wpłacił kwotę 4 000 zł.

Dowód: potwierdzenie wpłaty k. 59 akt.

W dniu 16 marca 2017 r. powodowy Bank wystawił wyciąg z ksiąg (...) Bank S.A. nr (...) (...) / (...) stwierdzający, że w księgach tego Banku pozwany posiada wymagalne zadłużenie w kwocie 133 727,22 zł. z tytułu umowy z dnia 13 stycznia 2012 roku, na które składają się:

- 114 597,83 zł. – niespłacony kapitał;
- 9 569,93 zł. - odsetki umowne;
- 9 429,46 zł. – odsetki od zobowiązania przeterminowanego;
- 130 zł. – opłaty.

Wyciąg ten podpisał radca prawny T. G. na podstawie pełnomocnictwa udzielonego dnia 1 stycznia 2016 r.

Dowód: pełnomocnictwo k. 7, wyciąg z dnia 16 03 2017 r. k.17 akt.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych do akt przez strony, z których dowód został przeprowadzony na rozprawie w dniu 17 października 2017 r. Dowody te nie budziły wątpliwości Sądu, co do ich wiarygodności.

Istotne jest też oświadczenie pozwanego na tej samej rozprawie (adnotacja 00:04:34), po okazaniu k. 49 akt, to jest pisma z dnia 3 kwietnia 2016 r. stanowiącego warunkowe wypowiedzenie umowy kredytu, iż pozwany nie wie czy po otrzymaniu tego pisma otrzymał inne pismo wypowiedzające umowę.

Na rozprawie pozwany kwestionował roszczenie zarówno, co do zasady, jak i wysokości.

Roszczenie powoda jest niezasadne, albowiem nie zostało udowodnione.

Powód domagał się od pozwanego zapłaty kwoty 133 727,22 zł. wraz z odsetkami na podstawie umowy kredytowej z dnia 13 stycznia 2012 r. Na poparcie swojego roszczenia powód złożył do akt dokumenty opisane przy dokonywaniu powyższych ustaleń faktycznych.

Kluczową kwestią w tej sprawie jest to, czy powód skutecznie wypowiedział umowę kredytu i czy jego roszczenie stało się wymagalne.

Z poczynionych ustaleń wynika, że pismem z dnia 3 kwietnia 2016 r. (k. 49) zatytułowanym: „Warunkowe wypowiedzenie umowy o kredyt gotówkowy/kredyt konsolidacyjny nr (...)” powód wezwał pozwanego do dokonania w terminie 14 dni roboczych, licząc od dnia otrzymania tego pisma, spłaty zaległości, która na dzień jego sporządzenia wynosiła 16 817,17 zł. i 30 zł jako koszt wysyłki pisma, która powstała 13 lipca 2015 r. Jednakże jednocześnie pozwanego poinformowano o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od otrzymania pisma, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Powód oświadczył także, że w przypadku nieskorzystania przez pozwanego z uprawnienia do złożenia wniosku o restrukturyzację (art. 75c ustawy Prawo Bankowe) Bank niniejszym wypowiada umowę o kredyt z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął termin 14 dni roboczych liczony od dnia doręczenia pisma. Bank oświadczył również, że jeżeli w okresie wypowiedzenia zostanie dokonana spłata całego zadłużenia wypowiedzenie staje się nieskuteczne i umowa będzie kontynuowana na dotychczasowych warunkach. W imieniu Banku pismo to podpisała pełnomocnik E. S. ale do akt nie złożono udzielonego jej pełnomocnictwa. Jak Sąd ustalił pismo to zostało doręczone pozwanemu w dniu 12 kwietnia 2016 r. (dowód doręczenia k. 84-85).

Wobec treści pisma powoda, pozwany wniósł o wstrzymanie wypowiedzenia oraz o możliwość restrukturyzacji zadłużenia. Wyraził wolę spłaty zadłużenia. Jednocześnie wniósł o wprowadzenie karencji w spłacie kapitału i odsetek na maksymalny okres, wydłużenie okresu kredytowania, obniżenie oprocentowania (marży) – pismo z dnia 25 kwietnia 2016 r. k. 53-54 akt.

Wprawdzie pozwany nie złożył do akt dowodu nadania tego pisma ale odpowiadając na wezwanie do zapłaty z dnia 9 czerwca 2016 r. (doręczone w dniu 13 czerwca) przesłał przy piśmie z dnia 15 czerwca 2016 r. ponowny wniosek o dokonanie restrukturyzacji wskazując, że na wniosek z dnia 25 kwietnia 2016 r. nie otrzymał odpowiedzi. Pozwany to pismo przesłał w dniu 16 czerwca 2016 r. (pismo z dnia 15 czerwca 2016 r. wraz z dowodem nadania k. 57).

Ustalono także, że pismem z dnia 22 czerwca 2016 r. (k. 58) powód poinformował pozwanego, że po szczegółowej analizie podjęto decyzję negatywną w zakresie możliwości zmiany warunków kredytowania. Wskazano, że pozwany nie posiada zdolności kredytowej wystarczającej do podjęcia decyzji restrukturyzacyjnej. W ocenie Sądu jest to odpowiedź na wniosek restrukturyzacyjny z dnia 25 kwietnia 2016 roku.

Zgodnie z przepisem art. 5 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe, do czynności bankowych zalicza się także udzielanie kredytów. Ustawowa definicja umowy kredytu została zawarta w przepisie art. 69 ust. 1 tej ustawy. Przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy, na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Odpowiedzialność pozwanego na podstawie umowy kredytu jest odpowiedzialnością kontraktową uregulowaną w przepisach art. 471 i następnych k.c. Zgodnie z przepisem art. 471 k.c., dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odpowiedzialność wynikająca z art. 471 k.c. oparta jest na zasadzie domniemania winy. Zatem wierzyciela obciąża obowiązek udowodnienia istnienia ważnego zobowiązania, szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania oraz związku przyczynowego pomiędzy szkodą a niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania. Natomiast dłużnik, w celu zwolnienia się od odpowiedzialności, powinien wykazać, że szkoda wynikła z okoliczności przez niego niezawinionych.

Wobec takiej konstrukcji odpowiedzialności na zasadzie art. 471 k.c. i zgodnie z normą wynikającą z art. 6 k.c. stanowiącego, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, powód w tej sprawie obowiązany był do udowodnienia wszystkich wskazanych wyżej przesłanek odpowiedzialności pozwanego, przy czym nie udowodnienie jednej z nich skutkuje brakiem możliwości uwzględnienia roszczenia.

Zdaniem Sądu, powód nie udowodnił zarówno zasady jak i wysokości dochodzonego roszczenia. Złożone do akt sprawy dokumenty nie pozwalają na uznanie roszczenia powoda za udowodnione. Nie stanowi takiego dowodu wyciąg z ksiąg powodowego Banku z dnia 16 marca 2017 r. (k. 17).

Zgodnie z przepisem art. 95 ust. 1 ustawy Prawo Bankowe, księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Jednakże zgodnie z przepisem art. 95 ust. 1a tej ustawy, obowiązującym od dnia 20 lipca 2013 r., a więc jeszcze przed wystawieniem przez powoda wyciągu z dnia 16 marca 2017 r., moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Z przywołanego przepisu wynika więc, że wyciągi z ksiąg rachunkowych banku sporządzone w prawidłowej formie nie mają mocy dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym – moc ta przepisem szczególnym w tym postępowaniu została uchylona.

Zgodnie z przepisem art. 244 k.p.c., dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (par. 1). Przepis par. 1 stosuje się odpowiednio do dokumentów urzędowych sporządzonych przez organizacje zawodowe, samorządowe, spółdzielcze i inne organizacje społeczne w zakresie zleconych im przez ustawę spraw z dziedziny administracji publicznej (par. 2).

Z przywołanego przepisu par. 1 art. 244 k.p.c. wynika, że dokument urzędowy korzysta z domniemania prawdziwości tego, co zostało zapisane w jego treści. Istotą dokumentu urzędowego jest bowiem domniemanie jego zgodności z prawdą to znaczy, że zaświadcza on prawdziwy stan rzeczy. Z takiego domniemania nie korzysta dokument prywatny, gdyż zgodnie z normą wynikającą z art. 245 k.p.c., dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Przenosząc te rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy stwierdzić trzeba, że złożony do akt wyciąg z ksiąg rachunkowych powodowego Banku z dnia 16 marca 2017 r., nie będący w postępowaniu cywilnym dokumentem urzędowym, nie korzysta z domniemania prawdziwości tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone. Jako dokument prywatny stwierdza jedynie, że w księgach rachunkowych Banku, po stronie pozwanego, zapisano zadłużenie w wysokości w nim wskazanej wynikające z zawartej umowy kredytu. Nie przesądza zatem istnienia i wysokości wierzytelności powoda wobec pozwanego w tej sprawie.

Również pozostałe złożone do akt przez powoda dokumenty nie stanowią podstawy udowodnienia roszczenia powoda, co do zasady i wysokości. Przede wszystkim powód nie wykazał, aby skutecznie wypowiedział umowę kredytu i wobec tego, aby jego roszczenie o zapłatę całości zadłużenia kredytowego stało się wymagalne. Pozwany bowiem skorzystał z możliwości wskazanej w piśmie powoda z dnia 3 kwietnia 2016 r. i złożył wniosek o restrukturyzację zadłużenia. Z treści tego pisma wynika zaś, że dopiero w przypadku nieskorzystania przez pozwanego z uprawnienia do złożenia wniosku o restrukturyzację (art. 75c ustawy Prawo Bankowe) Bank wypowiada umowę o kredyt z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął termin 14 dni roboczych liczony od dnia doręczenia pisma.

Zgodnie z przepisem art. 75c ustawy Prawo Bankowe, jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych (ust. 1). W wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia (ust. 2). Bank powinien, na wniosek kredytobiorcy, umożliwić restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu, jeżeli jest uzasadniona dokonana przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy (ust. 3). Restrukturyzacja, o której mowa w ust. 1, dokonywana jest na warunkach uzgodnionych przez bank i kredytobiorcę (ust. 4). Bank, w przypadku odrzucenia wniosku kredytobiorcy o restrukturyzację zadłużenia, przekazuje kredytobiorcy, bez zbędnej zwłoki, szczegółowe wyjaśnienia, w formie pisemnej, dotyczące przyczyny odrzucenia wniosku o restrukturyzację (ust. 5).

Pozwany w ustawowym terminie złożył wniosek o restrukturyzację zadłużenia przesyłając pismo z dnia 25 kwietnia 2016 r. Powód o nieuwzględnieniu wniosku poinformował go pismem z dnia 22 czerwca 2016 r. Wobec tego termin wypowiedzenia umowy kredytu w następstwie doręczenia pozwanemu pisma z dnia 3 kwietnia 2016 r. nie rozpoczął biegu. Powód zaś nie wykazał, aby po doręczeniu pozwanemu pisma z dnia 22 czerwca 2016 r. złożył mu oświadczenie o wypowiedzeniu.

W wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 maja 2015 r. ((...), Lex1733746) wyrażono pogląd, iż za prawidłowe wypowiedzenie umowy nie może być uznane pismo, w którym Bank stwierdza, "że w przypadku braku spłaty zadłużenia w określonym terminie pismo niniejsze należy traktować jako wypowiedzenie umowy przez Bank". Takie oświadczenie Banku nie daje jasności, bowiem nie sposób wywnioskować chociażby tego, w jakiej dacie umowa ulega rozwiązaniu, tj. w jaki sposób liczyć należy okres wypowiedzenia. Wypowiedzenie umowy jako jednostronne oświadczenie woli o charakterze prawokształtującym nie może zostać uczynione z zastrzeżeniem warunku (art. 89 k.c.). Dopuszczenie takiej możliwości pozostawałoby w sprzeczności z istotą tego rodzaju czynności, której celem jest definitywne uregulowanie łączącego strony stosunku prawnego.

W rozpoznawanej sprawie takim warunkiem było nieskorzystanie przez powoda z możliwości złożenia wniosku restrukturyzacyjnego. Powód jednak taki wniosek złożył. Tymczasem wypowiedzenie umowy musi mieć charakter stanowczy i jednoznacznie wskazywać, że w następstwie jego złożenia dojdzie do rozwiązania umowy. Wobec tego pismo z dnia 3 kwietnia 2016 r. nie stanowi wypowiedzenia i w wyniku jego doręczenia nie doszło do rozwiązania umowy kredytu. Zatem roszczenie powoda nie jest wymagalne tym bardziej, że powód nie wykazał, aby skutecznie wypowiedział umowę w terminie późniejszym. W konsekwencji powód nie wykazał swojego roszczenia, co do zasady.

Dodatkowo wskazać należy, że powód nie złożył pełnomocnictwa dla osoby, która w jego imieniu podpisała pisma z dnia 3 kwietnia 2016 r. Nie wiadomo więc, czy była ona uprawniona do dokonania tej czynności.

Pozwany kwestionował roszczenie także, co do wysokości. Faktem jest, że powód nie złożył do akt żadnego wyliczenia kwoty dochodzonej pozwem oraz wykazu dokonanych przez pozwanego spłat. Powód w zakresie kwoty dochodzonej pozwem dochodzi też skapitalizowanych odsetek. Brak danych, co do wysokości i rodzaju stosowanych przez powoda odsetek, w okresie realizacji umowy przez pozwanego oraz okresów ich naliczenia sprawia, że Sąd nie jest w stanie zweryfikować wysokości dochodzonego roszczenia.

Mając na uwadze wyżej poczynione ustalenia i rozważania, a w szczególności to, że powód nie wykazał, czy i kiedy umowa uległa rozwiązaniu i jaki był stan zadłużenia pozwanego w okresie wykonywania umowy, powództwo zostało oddalone. O oddaleniu powództwa orzeczono na podstawie przepisów art. 471 k.c. stosowanego, a contrario oraz przepisów art. 6 k.c., art. 95 ust. I i 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe. O oddaleniu powództwa orzeczono w punkcie 1 wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie przepisów art. 108 par. 1 k.p.c., art. 98 par. 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c. Kosztami postępowania obciążono powoda, który sprawę przegrał zasądzając na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego pełnomocnika w kwocie 8 873 zł. (7 200 zł. x 1,23 + 17 zł.) zgodnie z par. 2 pkt. 6, par. 15 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015 r. poz. 1804).